

کریستیانو رونالدو، ستاره پرتغالی یوونتوس که با روحیه بالا در تمرینات بیانکونری حاضر شده بود در اولین بازی در لیگ قهرمانان به عجیب‌ترین شکل ممکن رفتار کرد. در حالی که همگان در انتظار گل‌زنی‌های رونالدو در رقابت‌های مورد علاقه‌اش بودند، در اواخر نیمه اول دیدار مقابل والنسیا و بعد از درگیری با جیسون موریو، مدافع کلمبیایی حریف، ستاره ۳۳ساله پرتغالی از زمین اخراج و با چشمانی اشکبار راهی رختکن شد. البته هفته قبل از این اتفاق، برای رونالدو شیرین آغاز و او موفق شده بود دو بار دروازه ساسولو را باز کند و اولین گل‌های خود را برای یوونتوس به ثمر برساند.

ورزش

با حاشیه، بی‌حاشیه

یکشنبه ● یک مهر ۱۳۹۷ ● شماره صد و هفتاد

۰ ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹

کتیو | ۱۵

• آفساید •

• رضا جمیلی •

وقتی فوتبال را

دوباره به یاد می‌آوریم

بُردِ پرسپولیس در برابر الدحیل یک بُرد معمولی نبود. یکی از آن بُردها و بازی‌هایی بود که مدت‌هاست فوتبال ما آن را فراموش کرده است. یکی از همان بازی‌های «استانکویی» که طرفداران پرسپولیس در دهه هفتاد دیدن آن‌ها را جزئی از برنامه معمولی هر هفتگی‌شان می‌دانستند. روزهای عادی پرسپولیس در میانه دهه هفتاد، وقتی باقری، مهدوی‌کیا، بزرک، عابدزاده، محرمی، شاه‌رودی و... با آن پیراهن‌های رنگارنگ و پرنوشته، قهرمان‌های واقعی طرفدارهای این تیم بودند، چیزی شبیه همین بازی با الدحیل سپری می‌شد. همین بازی که همه را این روزها به وجد آورده و از آن به بازگشت رویایی تعبیر می‌شود. اما این بازی بیشتر از اینکه یک بازگشت رویایی به لیگ آسیا باشد باید بازگشتی باشد به روزهای رویایی، روزهایی که فوتبال ایران بسیاری تیم‌ها را در آسیا، چهارتایی و پنج‌تایی و حتی شش‌تایی می‌کرد... و البته باخت‌های خوبی هم داشتیم. باختی شبیه مثل عوض کردن بُرد ۲-۱ به باخت ۳-۲ مقابل النصر... بگذریم!

راستش اگر منتقدانی که این روزها از بازی‌های تماما دفاعی و بُردهای کم‌جان ۰-۱ دفاع می‌کنند باز هم بخواهند به میدان بیایند و صحبت از رشد کیفیت و سطح رقبای آسیایی و جا ماندن ما از قافله فوتبال مدرن بکنند و بگویند دیگر باید از توهم آقایی در آسیا بیرون بیاییم، باید بگویم که فوتبال چیزی جز همین رویا یافتن‌ها نیست و از قضا همین توهم رتبه یک آسیا بودن است که ما را به این روز انداخته است. ذات و اسطوره فوتبال که جایگزین بسیاری از آیین‌های اسطوره‌ای و معنایابی‌های تاریخی شده، همین است که خیال‌کنید و رویا بیافید و برای پیروزی به قلب ناممکن بزنید. فوتبال چیزی جز همین دقیقه‌های وجد و خلسه و عبور از واقعیت‌ها نیست. ما در باره فوتبال تا تکنیکی و فنی و واقعیت‌های امکانات و ثروت رقبای‌مان حرف نمی‌زنیم. ما در باره اینکه اصول چیست و چطور باید برنامه‌ریزی کرد، حرف نمی‌زنیم. سخن درباره این است که فوتبال، قهرمان‌های مبارز می‌خواهد، پیروزی می‌خواهد، گل‌زدن می‌خواهد، هیجان و وجود و فریاد و شادی و مبارزه‌طلبی و جاه‌طلبی و آرزوهای به‌ظاهر محال می‌خواهد...

باید این بُرد شیرین را با توصیف‌هایی چون «یک اتفاق بود»، «شانس با ما بود»، «آن‌ها اشتباه کردند» و... تحقیر نکنیم. مهم نیست که پرسپولیس در بازی بعدی حذف شود یا برود به فینال. مهم نیست که امسال هم ما از جام باشگاه‌های آسیا دست‌خالی برگردیم یا با جام، مهم این است که ورزشگاه‌آزادی بعد از مدت‌ها به یاد آورد فوتبال، وجود خلسه هم می‌خواهد، آزادی از مساوی‌ها و باخت‌های آبرومندانه و قابل توجه خسته‌شده، ما به فوتبالی نیاز داریم که تماشاگر را از روی سکوها بکند، پرچم‌ها را برافرازد، ما بازگشت به روزهای رویایی و رویابافی را می‌خواهیم. این چیزی بود که پرسپولیس در بازی با الدحیل به یادمان آورد. اینکه یکی از ثروتمندترین تیم‌های آسیا، تیمی که نشان داد کز تنه و شانس اول قهرمانی در این فصل باشگاه‌های آسیاست، را می‌توان به زانو درآورد.

آن‌قدر فوتبال باشگاهی و ملی ایران، درگیر حاشیه‌ها و خبرهای صدم‌یک‌غاز شده که چنین مبارزه‌هایی را از یاد برده است. تیم‌های ایرانی مدت‌هاست به زمین می‌روند که نایزند. می‌روند که آبروداری کنند. می‌روند که بعد از بازی هنوز مربی روی نیمکت باقی باشد. نتیجه این محافظه‌کاری نجسب و خط‌کشی‌شده، چیزی جز همین عنوان تثبیت‌شده برترین تیم آسیا در رنکینگ آسیا نیست! عنوانی که راستش مفتش هم گران است. عنوانی که نه برای ما قهرمانی می‌آورد، نه صعود در جام جهانی، نه بازی‌های به یادماندنی. اگر قرار است قهرمانی و صعودی در کار نباشد، بگذارید حداقل بازی‌ها آن‌قدر زیبا باشند که در یادها بمانند. این چیزی است که پرسپولیس و هافبک رویایی اش به ما یادآوری کرد. اینکه باید رویاهای فوتبال را قربانی آمار و ارقام و رزومه‌های پاستوریزه نکرد. همین!

درگیری بین هواداران نفوذ کرده با حامیان تیم رقیب در این جایگاه‌ها رخ ندهد. عامل نتیجه، نقش موثری در تشدید حواشی مسابقه داشته و یک مسابقه بدون فراز و فرود تفاوتی ندارد در یک ورزشگاه خالی برگزار شود یا مملو از جمعیت و اگر این بازی از لحظات دراماتیک خالی باشد اهمیت تقسیم ۹۰ به ۱۰ و ورزشگاه هم به حاشیه می‌رود.

تنها راه مواجهه با این معضل این است که باشگاه قویا روی شناسایی هواداران خود تاکید کند و صرفا به آن دسته از طرفدارانی بلیت بفروشد که پیش از این، هواداری‌شان را به روش‌های گوناگون از دریافت کارت هواداری تا عضویت در سامانه هواداری اثبات کرده‌اند. در این میان، البته باید اعضای جدید را مستثنی کرد، چراکه واضح است برای متقاضی بلیت این بازی حیثیتی چندان دشوار نیست چند روز عضو سامانه پیامکی تیم رقیب نشود! شاید این پیشنهادها ناپخته باشد، اما اینکه مسئولان برگزاری لیگ بدون هیچ پیش‌زمینه و برنامه‌ریزی صرفا می‌خواهند بازی را با قانون جدید برگزار کنند منطقی نبوده و نوعی رفع تکلیف به نظر می‌رسد. توالی رخداد حوادث ناگوار در ورزشگاه‌ها در فصل اخیر باعث شده این تصمیم سازمان لیگ به‌مثابه شمشیر دولبه‌ای باشد که اگر با موفقیت به سرانجام برسد برگ برنده بزرگی برای مواجهه با منتقدان خواهد بود و اگر به شکست بینجامد تا مدت‌ها حواشی آن دامنگیر مسئولان خواهد بود. همه این‌ها البته تحلیل‌های مقطعی است و کسی نیست که نداند راه حرفه‌ای شدن فوتبال و باشگاه‌ها از مسیر مستقل شدن، ساخت استادیوم اختصاصی، پیش‌فروش بلیت‌های کل فصل و امثال این برنامه‌های زیرساختی و بلندمدت می‌گذرد که فکر کردن به آن برای ما با مدیرانی با متوسط عمر شش ماهه چیزی شبیه شوخی شده است.

در بی‌کم‌درسی را شاهد خواهیم بود. البته از سعید فتاحی باید پرسید مکانیزم منتظر نگه‌داشتن جمعیتی که ساعت‌ها پشت در مانده‌اند تا یک ساعت قبل از بازی، چه خواهد بود و چه تضمینی وجود دارد با حضور این جماعت خسته و عاصی، حادثه‌ای رخ ندهد.

یک راه منطقی پیش روی مسئولان این است که به‌جای توصیه به خانه‌نشینی، فکری به حال جماعتی که یک‌سال را با خیال این بازی سر کرده و الان از حضور در ورزشگاه محروم شده‌اند، بکنند. نصب نمایشگر برای تماشای دسته‌جمعی بازی در مکان‌های مختلف، حتی داخل مجموعه آزادی و سالن ۱۲ هزار نفری آن، می‌تواند ایده جالبی باشد تا تیمه همیشه محروم از حضور در ورزشگاه یعنی زنان هم به این بازی نزدیک‌تر شوند.

■ سوم؛ تماشاگران بیایند، مخفیانه وارد شوند

یک اتفاق کاملا محتمل دیگر این است که بلیت‌های کم‌تعداد مهمان در همان دقایق اولیه فروخته می‌شود و یقینا شاهد طرفدارانی خواهیم بود که بلیت جایگاه‌های تماشاگران رقیب را خریداری می‌کنند و با پخش شدن لابه‌لای جمعیت مخالف، از شدت زهر طرفداری آن‌ها کاسته می‌شود. این تازه اول ماجراست و باید دعا کنیم کار به جاهای باریک نکشد و

■ اول؛ تماشاگران نیایند، قانون دقیقا رعایت شود

اگر فرهنگ‌سازی به شکل عمیق و با تبلیغات گسترده انجام شود این محتمل‌ترین سناریو خواهد بود و تماشاگران مهمان قید تماشای یک بازی را می‌زنند و حداکثر همان ۱۰ درصد در ورزشگاه حاضر خواهند بود. در این شرایط تنها دغدغه موجود تامین امنیت معدود تماشاگران مهمان است که با افزایش تعداد ماموران و نگه‌داشتن آن‌ها تا زمان تخلیه کامل ورزشگاه از تماشاگران رقیب، قابل تامین است. مکانیزم اصلی سازمان لیگ برای رسیدن به این هدف تا این لحظه تنها خواهش و تمنا بوده و سعید فتاحی شب گذشته در گفت‌وگوی تلویزیونی خود صراحتا از تماشاگران پرسپولیس خواهش کرد به ورزشگاه نیایند تا بازی بدون مشکل برگزار شود.

■ دوم؛ تماشاگران بیایند، آشکار حاضر شوند

یکی دیگر از سناریوهای محتمل این است که قانون نصفه‌نیمه اجرا شود و همان طور که سعید فتاحی گفته اگر سکوها یک ساعت قبل از بازی خالی ماند به تماشاگران تیم رقیب اختصاص پیدا می‌کند. با این توجیه که اولین تجربه برگزاری است، تقسیم ۹۰ به ۱۰ عملا کهرنگ شده و احتمالا شاهد غلبه حداکثر ۶۰ تا ۶۵ درصدی حامیان میزبان بوده و

پیش‌بینی

۶۶

یک راه منطقی پیش روی مسئولان این است که به‌جای توصیه به خانه‌نشینی، فکری به حال جماعتی که یک‌سال را با خیال این بازی سر کرده و الان از حضور در ورزشگاه محروم شده‌اند، بکنند. نصب نمایشگر برای تماشای دسته‌جمعی بازی در مکان‌های مختلف، حتی داخل مجموعه آزادی و سالن ۱۲ هزار نفری آن، می‌تواند ایده جالبی باشد.

• مهدی شادمانی •

● shadmanimehdi@gmail.com ●

در بی همیشه مستثناست. یک بازی متفاوت با قبل و بعد خودش. همین استثناست که در بد روزهای فوتبال ایران هم، کلی تماشاگر را به ورزشگاه می‌کشاند تا استقلال – پرسپولیس ببینند! اما در بی این هفته گویا یک ماجرای تازه دارد. ماجرابی که شاید خیلی تازه نباشد، اما این بار گویا جدی‌تر شده است. بلیت‌فروشی به تناسب سهم تیم مهمان و میزبان. سایت‌آی اسپورت در گزارشی، همه سناریوهای محتمل تحقق این سهمیه‌بندی را بررسی کرده است.

پنجشنبه این هفته، ۵ مهرماه، هشتادوهشتمین دربی پایتخت برگزار می‌شود، مسابقه‌ای که از یک لحاظ با تمام دربی‌های پیش از آن، متفاوت است و قرار است برای اولین بار قانون محدودیت ۱۰ درصدی برای تماشاگران مهمان اجرایی شود. سازمان لیگ رسما از اجرای قانون خبر داده و تاکنون مخالفت جدی با این اتفاق از سوی هیچ شخص یا نهادی مطرح نشده است. بازیکنان تجربه بازی در ورزشگاه پُر از تماشاگر رقیب را در این بازی نداشته‌اند و تصور اینکه جمعیت عظیم پرسپولیسی‌های تهران و سراسر ایران در یک دربی کاملا رسمی و حیثیتی برای اولین بار در تاریخ به اختیار خود و نه به اجبار در خانه بنشینند و تکان نخورند موهای بدن را سیخ می‌کند! حالا که با تجربه جدیدی روبه‌رو هستیم سناریوهای مختلف پیش‌رو و راهکار برخورد با هرکدام را مرور می‌کنیم تا زمان مواجهه‌شدن با شرایط غیرمنتظره به‌جای شوکه‌شدن بدانیم چه باید بکنیم.

• آبادان •

پس از صحنه‌های زشتی که در هفته‌های ابتدایی لیگ در چندورزشگاه کشور رقم خورد، این بار نوبت به ورزشگاه تختی آبادان بود که یک شب تأسف‌برانگیز را تجربه کند. سنگ‌پرانی تماشاگران به سمت داوران و مجروح‌شدن کمک‌داور بازی صنعت نفت آبادان –پیکان باعث شد تا این بازی در شرایطی که پیکان دو –یک پیش بود، نیمه کاره تمام شود.

• ردینگ •

ملی‌پوش ایرانی ردینگ انگلیس نخستین حضورش در این تیم را در جریان تساوی مقابل نورویچ‌سیتی تجربه کرد. سعید عزت‌اللهی بعد از سه‌سال حضور در لیگ برتر روسیه و نمایش موفقی که به همراه تیم ملی ایران در جام جهانی ۲۰۱۸ داشت، برای فصل جدید با ردینگ انگلیس قرارداد بست تا در ۲۱سالگی تجربه جدیدی در سطح بالاتر فوتبال در چمپیونشیپ به‌دست آورد.

• قائم‌شهر •

سر مربی استقلال چهار بازیکن تیمش برای بازی برابر نساجی را از لیست خط زد. استقلال در حالی در قائم‌شهر به مصاف نساجی رفت که فرشید اسماعیلی، میثم تیموری، روزبه چشمی و نویمایر توسط شفر از لیست آبی‌پوشان خط خوردند. بازی‌ای که در نهایت با یک مساوی صفر-صفر به پایان رسید و آبی‌ها دست خالی از قائم‌شهر برگشتند.